

[Erik Eriksen.]

at nødvendigheden af besparelser vil melde sig med meget stor styrke, ligegyldigt hvilken regering der sidder, og jeg er aldeles overbevist om, at de kommende måneders økonomiske og valutariske udvikling nok skal vise det.

Vi har altså i venstre det principielle syn, at det politisk er en forkert udvikling at afkræve skatter og afgifter og derefter fordele dem som tilskud på områder, hvor det ikke er socialt strengt nødvendigt. For mig står det sådan — og det nævner jeg, fordi det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen mener, at afstanden mellem standpunkterne bliver mindre — at det, der opnås gennem den fremgangsmåde, man nu er inde på, er, at velfærdsstaten fremmes; og vi i venstre vil den modsatte vej. Af både saglige og politiske grunde finder vi det nødvendigt i dag at begrænse statens opgaver og statens forpligtelser, og jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at også på de socialdemokratiske bænke skal man nok på et eller andet tidspunkt komme til at erfare nødvendigheden heraf. Jeg er heller ikke i tvivl om, at hvis en privatmand var i den situation, hvori stat og samfund i dag befinder sig, ville han blive nødt til at anlægge netop det synspunkt, jeg her har gjort gældende. Men nu vedtager tinget altså først afgifterne og lader de områder, jeg har nævnt, vente.

Jeg ønsker da at sige, at vi i venstre ikke nærer en så kvalificeret tillid til regeringen, at vi har villet være med til netop denne fremgangsmåde, og at venstre på dette tidspunkt — med den erfaring, vi iøvrigt har indhøstet med regeringen — ikke tør være med til på dette grundlag at give den flere penge. Jeg tror ikke på, at regeringen i den forstand er en angrende synder, at den nu afsværges sin fortid og det program, den er forpligtet af — naturligvis ikke. Jeg indrømmer, at dette er et spørgsmål om tillid eller ikke tillid, og jeg håber naturligvis for samfundets skyld, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har ret i sin bedømmelse af regeringen og dens

hensigter, men personlig kan jeg altså ikke tro det.

Vi har videre den opfattelse, at ekstraordinære skatter og afgifter ikke blot har den kedelige tendens at blive ordinære, men næsten naturnødvendigt driver en socialdemokratisk regering til at påtage sig nye opgaver og yderligere planlægning, for at den kan nå frem til den ændring af samfundsstrukturen, som den bekender sig til, som er dens mål. Vi finder altså, at vi ikke i dette øjeblik har sikkerhed for, hvilken politik eller kurs regeringen vil følge på afgørende, på fundamentale områder. I hvert fald har vi ikke virkelige garantier eller sikring af nogen art.

Summen af disse ord er da den, at jeg må indrømme, at jeg — og venstre — ikke tror på de gode og undergørende virkninger af det, der nu om et øjeblik vedtages. Jeg frygter i virkeligheden, at det skal vise sig at være noget i retning af et illusionsnummer. Men — som sagt — lad os nu vente, og lad os se de kommende måneders udvikling.

Sluttelig kan jeg ikke tilbageholde den bemærkning, at heller ikke jeg er i tvivl om den modtagelse, som disse såkaldte sparebeviser vil få. Det er rigtigt, at de vil åbne vej for en kolossal administration. En kolossal administration vil blomstre op, blot fordi regeringen ikke ganske enkelt har villet holde disse afgifter udenfor pristallet. Der er jo i det hele taget mange problemer, der rejser sig i denne forbindelse. Jeg beklager altså, at problemerne er taget op og behandlet i den rækkefølge, vi har oplevet, og jeg beklager, at regeringen politisk har fået mulighed for at kunne gøre det.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Må jeg først sige til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at det er hurtigt, han skifter meninger, det er hurtigt, formuleringerne ændres. Jeg har ikke til hensigt og havde ikke haft til hensigt at blande mig i diskussionen i venstre eller i pressen omkring de ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensen og hr. Erik Eriksen; men de